

De voorbije zomer kreeg je elke vrijdag een aflevering van uit het hart.
In deze laatste aflevering blikken gastvrouwen Lieve en Marianne terug op de voorbije afleveringen en op de vele reacties die ze kregen.
De acht afleveringen van deze zomer vind je in de reeks uit het hart in onze vernieuwde podcast-app of op je favoriete podcast-platform.
Dit is uit het hart, een podcast van een standaard over het leven en hoe we erin staan.
Met Lieve van de Velde en Marianne Usterhardt.
Hey Lieve, hey Marianne, we gaan vandaag ons brieven bezout kassen.
Ah ja, tof tof, we hebben heel veel reacties gehad, dat was wel altijd heel tof.
Als er zo'n mailsjes binnenkwamen over onze afleveringen.
En er zat eigenlijk wel een heel duidelijke rode draad in Lieve, want de meeste reacties...
De meeste gingen over de afleveringen die me relaties te maken hadden.
Relaties en vriendschap, dat was daar iets wat dat meest resenteerde.
Slogisch, hè.
Ouderkindrelaties.
Ouderkind vriendschap, op relaties.
Maar we zijn dus begonnen met Singles, Valerie.
Dat was voor heel veel mensen herkend, maar hoe dat Valerie in het leven stond, positief.
Maar toch waren er mensen die vonden dat er bij haar nog als het een beetje die hoop...
Of dat verlangen naar een relatie onderschemerde.
En zij vonden, ja, je kunt er even goedkom af mee maken, want als je aanvaart van alleen te leven...
Dan is dat misschien ook geen optie meer en dan is dat een beetje gelukkiger.
Ja, ook de inspecteensamheid, zoals we wel herkenbaar hebben.
We hebben toch wel een aantal mails binnen gekregen die je hart breken.
Alleen, ik had het toch wel moeilijk mee hoe mensen zo...
Ja, vertellen wat hen bezig houdt.
En dan zie je hoeveel eenzaamheid er eigenlijk wel is achter de ramen en de rolluiken in Vlaanderen.
En er was langs, trouwens, nog een onderzoek over.
Zo kregen we bijvoorbeeld een mail van Nida, dat is een schuilnaam.
En zij schreef dit.
Ook in relaties kun je eenzaam zijn.
Ik mis het gevoel van gewoon ergens te kunnen binnen springen en een leuke babbel te hebben.
Ik ben mezelf en de situatie vormt me.
Maar de situatie bepaalt niet wie ik ben.
Maar ook mannen reageerden, hè?
Ja, ja, Arthur, over zijn huwelijk, dat spaak gelopen was.
Hij schreef dit.
In volk corona liep mijn huwelijk spaak.
Plots was ik echt genoot en stief papa af.
Ik verhuisde en veranderde van job.
Maar toen kreeg ik zware gezondheidsproblemen.
Door harte knokken sta ik waar ik nu sta.
Ik weet wat het is om geen klankbord te hebben.
Door mijn gezondheidsproblemen ben ik vermoeider.

En zal ik ook fysiek nooit meer de oude worden.
Welke vrouw zit hierop te wachten?
Ik heb bitter weinig vertrouwen in het idee om ooit nog een relatie te hebben.
Dus de vraag of je sterk moet zijn als je single bent is evident.
Heb je een andere keuze als je nog iets wil maken van je leven?
En Eva, ook een lasteraard, die bleef hangen bij het woord alleenzaamheid,
wat Valerie gebruikte.
En die zei dat ze die daar heel erg tegen kenden, namelijk...
Het gebeurt niet vaak, maar ik herken me helemaal in de uitspraken van Valerie.
Zo is het concept alleenzaamheid mij niet vreemd.
Al wordt dat bij mij nog versterkt door het feit dat ik amper singles in mijn vriendenkring heb.
En dat bijna al mijn vrienden kleine kinderen hebben.
Ook dat is een zoektocht voor mij.
Ik kreeg al vaak de ongetwijfeld goedbedoelde tip,
maak dan nieuwe kinderloze vrienden.
Maar hoe en waar en wanneer dan?
Wat wel zo is, zoals in de podcast ook wordt gezegd,
je staat bij niemand van die vrienden in koppel op de eerste plaats
of zelfs niet op de tweede of derde plaats.
Dus het blijft elke dag opnieuw een strijd om je plekje op te ijzen.
En op sommige dagen ontbreekt de voet me simpelweg om te vechten om aandacht.
Er waren ook wel heel veel singles die dan raadgevingen meegaven voor andere singles.
En Andy schreef bijvoorbeeld, ja, een goeie tip is om te gaan kruiskuizen.
En dat betekent dat je afstreekt met een andere single of alleenwonende.
Maar oké, laat ons met twee of meerdere,
in de voormiddag mijn woning kuizen, puitsen.
En in de namiddag doen we dan de jouw.
En dan ben je toch met twee en dan zijn ineens twee huizen of appartementen of zo gepuist.
Het was wel een hele leuke tip, hè?
Ja, simpel eigenlijk, hè.
Ik denk dat diezelfde ander was die ook zei,
waarom moet je het toch in godsnaam?
Altijd zo zeuren op die dating-apps en die dating-site en relatiebureaus.
Je moet er niet boven staan, je moet er gewoon gebruik van maken.
Zij schreef dit.
Aan all the single ladies.
Wil je echte kansen om die leuke partner te vinden verhogen?
Zeg dan niet dating-apps zijn niet voor mij,
maar ik ben niet beschuimd dat ik graag een lieve partner zou willen
en helpt het geluk graag een handje.
En dan hebben we ook nog Francine die heel goed weet hoe het is om alleen te leven.
Ik heb levenservaring genoeg om te weten hoe eenzaam mensen soms zijn in relaties.
Ik ben 16 jaar in een kloostergemeenschap geweest.
Daar heb ik geleerd dat samenleven met anderen niet past bij mij.

Ik ben gelukkig als alleen levende en ik neem er de moeilijke kanten graag bij.
Ik vond jullie podcast een beetje eenzijdig.
Ja, het was dus ook zijdig dat we een beetje te eenzijdig waren
omdat Valerie nog altijd die mogelijkheid open liet van een partner en nog altijd zich liet.
Ja, ik zal niet zeggen ongelukkig maken,
maar toch een beetje melancholisch iets maken door het idee dat er misschien nog iemand was.
Ja, en in de eerste aflevering hadden we het dan over singles,
maar in de laatste hadden we het over open relaties
met de prachtige verhaal van Lise en haar lief Jonas die nog getrouwd was.
Ja, die aflevering heeft ook heel veel mensen beroerd.
Iedereen had daar wel een duidelijke mening over.
Het leidde tot grote debatten aan de familie Dis en zo.
Uit al die reacties ga ik er eentje uit pikken, liever als het goed is voor jou
en het is een reactie van onze trouwe fan of trouwe luisteraar, zal ik zeggen.
Josef, hij meelde elke keer na de aflevering
en over open relaties schreef Josef het volgende.
Interessante podcast.
Voor mezelf zou ik het samenvatten met een zin van een uitzending van de VPR-ro.
Polyamorie is zo gek nog niet, als je het aankan.
De registreer als de relatie is, maar dan toch nog iets anders was de vriendschap.
En het stoppen van vriendschappen.
Die vrienden in het echt, daar kwam het op neer.
En daarvoor ging jij toen met Melissa.
Met Melissa, dat was een mooi gesprek.
Melissa praatte, dat was ook onverwacht en een beetje doorbrekend ook.
Een beetje waar we niet gewoon zijn om te horen.
Zo active vriendschappen stopt zitten.
En wat we daar nog wel te lezen kregen in onze mailbox,
die zeiden van ja, allemaal goed en wel uit de standpunt van Melissa wekeken.
Maar wat als je degene bent die aan de andere kant staat,
degene die onvriend is.
En we hadden dan ook een mailje van Christine.
Een boezemvriendin zet onze vriendschap na meer dan 40 jaar lief en leed gedeelte hebben stoppen.
Nooit heb ik een antwoord gekregen op de vraag
wat heb ik misgedaan, is er iets?
De eerste jaren stuur ik nog een kaartje met een verjaardag om een whatsapp.
Nu doe ik niets meer, omdat zij geen contact meer wil.
Dit blijft na tien jaar nog altijd onnoemelijk veel pijn doen.
Je wordt onzeker over jezelf.
Het lag aan het begin van mijn beurnaut.
Te leurgesteld worden in mensen, mensen die je honderd procent vertrouwt die in een steek laten.
Ja, en ik weet of wij weten niet hoe oud Christine is,
maar ik blijf toch wel vinden
dat je daar ergens een verschil in generaties zag in die reacties.

Dat het actief ontvrienden op een serene manier
toch blijkbaar meer voorkomt bij de 20ers en de 30ers,
terwijl het voor 40ers en 50ers en 60ers
en zo iets meer onheimlich aanvoelt.
Zeg je dat zo?
Bijvoorbeeld onze Jozef, hij meelde het ook.
In deze podcast kon ik me moeilijk terugvinden.
Dat zal uiteraard volledig aan mij liggen.
Het is wel een interessante tegenstelling.
Het verwateren versus het actief bruskeren
en zeker binnen een discours van echte vriendschap.
Maar wat is dan echte vriendschap?
En dan hadden we het ook nog over ouderkindrelaties
tot slot met Jonathan.
Jonathan en zijn pluskind.
En Jonathan had zelf ook wel wat reacties binnengekregen
via zijn website vergetenvaders.be
waar hij zoortgeroten zoekt eigenlijk maar aan de reacties.
Merkt we dat het toch een dilemma blijft
dat dat wel de rode draad is van
wat doe je er meer, valt er iets voor te zeggen
voor nog blijven zien, maar moet je dan verplichten,
moet je het afspreken, ja, nee.
En iemand meelde ook
dat hij een rode draad zag
met tussen onze afleveringen
omdat Johna dan eigenlijk naar de alcohol greep
om zijn verdriet te verdrinken.
Wat een aangrijpende aflevering.
Ik heb zelf geen pluskinderen, maar heb geboeid geluisterd.
Ik vond de vraag aan Johna of hij stil had gestaan
bij wat dit voor zijn expartner zou betekenen.
Heel interessant.
Maar het antwoord blijft natuurlijk bijzonder complex.
Johna verweest zelf dat hij door wat hij had meegemaakt,
terecht was gekomen in een thema
dat jullie alles aan bot lieten komen.
Alcohol.
Ja, inderdaad.
We zitten bij de alcohol.
Van de alcohol.
Daar had ik eigenlijk veel meer reacties verwacht
dan de jaren die binnenin lopen zijn.
En ik denk eigenlijk dat dat te maken heeft

met de situatie van Kobe,
die nogal een extreem drinker was,
die echt een zware probleem drinker was,
ook in een afkiekeur had gezeten.
En ik denk dat dat voor de hele mensen
niet het issue is waar ze mee zitten.
Ik denk dat de hele mensen nu iets hebben van
ik drink een fles of twee fles per week
of over een paar dagen
en is dat wel goed
en ik wil eigenlijk stoppen.
Ik wil tijdelijk stoppen en zo,
maar dat is niet hetzelfde
als jullie laten behandelen
voor een zware verslaving.
En al die mensen die besluiten van niet meer te drinken,
dat zijn ook wel vaak mensen die geen probleem drinker zijn,
maar zich wel bewust worden van hun gezondheid.
Maar uit de reacties die we binnenkrijgen,
merk je wel hoe wij het verspreid alcohol is
en hoe diep gewoondeld dat toch wel is in onze samenleving.
Zouden we Anne, die ook eigenlijk door in haar omgeving
te zien, drinken, besloten om te stoppen,
maar het niet evident vindt
om daar dan mee om te gaan in onze samenleving.
Ik zelf heb mijn vorige relatie 5 jaar geleden
stopgezet
om te willen van het alcoholprobleem
van mijn toenmalige partner.
Alleen mijn kinderen en zijn familie
weten dat dat de reden was.
Want ja, alcohol is sleuw
en zo algemeen aanvaard.
Sociaal wenselijk ook.
Je hoeft je meestal nog altijd te verantwoorden
waarom je niet drinkt.
Sinds mijn zoon van twintig na wat te veel op
een sleutelbeenbrak, per fiets,
geven wij het goede voorbeeld
door niet meer te drinken als we met de auto rijden.
Vordien dronken we één of twee glazen als we reden.
En dan, wat drink je dan bij de maaltijd?
Alkoolvrije weinen trekken op niet veel.
Bieren gaat wel, maar ik ben niet zo'n bierdrinker.

Maar ik doe het dus voor mijn gezondheid.
Een fris hoofd en een vrolijke versie van mezelf te zijn.
En dan komen we bij leeftijd.
Ja, juist.
Ouderd worden.
Het kan die in jas glorieën.
En ik wil niet ouder worden.
En natuurlijk, zoals Vora verspelt,
waren er ook mails van mensen die
zeiden, waar zijn jullie in godsnaam toch over aan te zeuren.
Iedereen wordt oud, aanvaard, te begot.
Ja, ik moet toe.
Ja, vroeger vond ik dat ook lieve.
Ik heb lang in dat kamp gezeten van,
kom aan, stop met zagen over de leeftijd.
Want ik kan dat toch niet tegenhouden.
Ik wou aan de mij eeuwig jongen en onsterfelijk.
En nu moet ik het toe geven.
Als je dan eerlijk bent, ben je er gewoon wel mee bezig.
Iedereen wil jonger zijn en lijken.
En voelt zich jonger dan hij biologisch is.
Maar dan komt de mail van Eezabine.
Jullie hebben gewoon problemen met de realiteiten aanvaard.
Veel gevoelens en gezaag, weinig interessante feiten.
Je bent zo jong of oud als de mensen waar je rondom staat.
Voor twee mensen van 70 ben ik jong.
Als ik tussen twee buber sta, ben ik oud.
Aanvaarding van je leeftijd is ook respect voor je lichaam.
Jullie willen gewoon niet oud worden.
Dat is niet hetzelfde als problemen met je leeftijd hebben.
Dat is gewoon je eigen realiteit ontkennen.
En we leven niet allemaal langer en gezond.
Ja, ja.
Misschien heeft Eezabine punten zijn we grote ontkenners.
Nu, er waren ook veel mensen en mannen en vrouwen
die zich herkenden in de verhalen van Cathy en Injas Glorieuwe.
Ja, deze bijvoorbeeld hier.
Ik herken me wel in wat Injas Glorieuwe zegt, maar ook in de rebel Cathy.
Ik was onlangs aan de praat geraakt met veel jongere mensen.
En bij het afscheid noemden ze me een wijze man.
Misschien is dat de enige echte bonus aan oud worden.
Ik kan alleen maar hopen dat het ook zo zou geweest zijn als ik een vrouw was.
Maar ik vrees dat Injas Glorieuwe gelijk heeft
als hij stelt dat er nog veel ongelijkheid is

tussen verouderende mannen en vrouwen.

En dan hadden we ook thema's die je kunt samenvatten onder de noemer

thuis zijn, je ergens thuis voelen versus erop uitrekenen,

de wereld in, het reizen maar ook de kerktoren.

Zo was er Lidlore, over haar dorp Hoegaarden.

Maar we hadden ook Zitta over haar negen of tien maanden reizen in Latins-Amerika.

Wat in die reacties nogal naar voorkomen en waar we ons ook wel van bewust zijn

is dat wij misschien in onze commentaren op de getwijgingissen

nogal blijthaven van we zijn stadsmensen en we gaan vaak op reis

en wij halen daar ons identiteiten uit.

Dat geldt voor ons, maar voor een aantal luisteraars

kan dat misschien wel een beetje editeren over en ik snap dat ook wel.

Ja, want dat is ook wel waar natuurlijk dat wij in ons een bubbel zitten.

Wij zijn nu net toevallig met twee uit ons geboorte dorp weggetrokken,

wonen in een stad Living the Urban Life

en misschien komen we dan inderdaad of zijn we het ook

wat overal zijn de Havermelk elite of de Bionade bourgeoisie.

Voilà, ja, ja, ja.

Ik kom boetje aan de ringte en op een koersfietsrijd enzo.

En ja, dat merkt wij in de reacties dat dat dan wat een mispreis

en de ondertoon zou kunnen hebben naar wie dat niet is.

Al is het nooit onze bedoeling geweest.

Nu gelukkig ging het meer over het thema dan over ons.

Ja, en het mooie was dat we toch wel daar ook op die thema's

hele levensverhalen kregen soms.

Zo was het Christel.

Soms denk ik nog, later ga ik in de stad wonen of werken.

Ik heb zo wat mijn hele carrière onder de Zeelse kerk doorgewerkt

en zal wel licht ook daar blijven.

Het pensioen komt echt er dichterbij

en ik vraag me af of het wel een goede beslissing zou zijn

om als oudere naar een stad te verhuizen.

De discussies slaan hier soms op.

Een dochter die niet van het erf wil behalven om te gaan studeren

en dan die stadsmussen van broers

die een beetje neerkijken op de Vlaanders.

En ik die de droom om in de stad te gaan wonen langzaam zie weghebben.

Zeg nooit nooit.

En een man die het net zoals Lyslore heerlijk vindt

om tot zijn laatste snik in de straat te wonen waar hij is opgegroeid.

Hoewel Lyslore in het andere kamp zit, vind ik het een supergoede podcast.

Ja, en Thierry, die zegt dan weer een andere tegenstelling,

vond ik ook wel interessant.

Het kan misschien raar klinken, maar de getuigenis van de dame uit de reportage

was voor mij als trotsen hoofdstadbewoner zeer herkenbaar.
Lyslore zei herhaaldelijk
dat haar basisbehoeften op wandelafstand zijn.
En laat die nabij uit nu ook net de kern van de stad zijn,
maar dan op grotere schaal.
De ware tegenstelling volgens mij is die tussen stad of dorp
en suburbanisten, beter gekend als de verkaveling.
Een soort niemand-land in de middel of nowhere
waar je de wagen nodig hebt voor alle voorzieningen.
Ik heb in beide werelden gewoond
en in de verkaveling miste ik ontzettend het gevoel van geworteld zijn
waar Lyslore het ook over had.
En over reizen hadden we Ilse
en Harriet, die toch ook wel zag dat je daar toch wijzer uit kon komen.
Wat mij betreft hoeft reizen niet te betekenen
dat hij een lange periode alleen met rugzak op pad gaat.
Dat kan zeker vrijkend zijn en leidt tot inzicht over jezelf
en wat je wil met je leven.
Maar ook korter reizen kunnen dit doen.
Ik zou elke 18-jarige aanraden
om in plaats van een Rome-reis te maken
insbuiten de comfort zone te treden
en naar een plek te gaan waar mensen het minder goed hebben dan wij hier in België.
Mijn eye-opener was een reis naar Marokko in 1998.
Ik wist niet wat ik zag.
Reizen is zoals jullie aangaven een egoïstische bezigheid.
Maar ik denk wel dat je door te reizen een betere mens kunt worden
en iets kan bijdragen tot een maatschappij.
Ja, nu weer eindigen met onze Jozef misschien.
Want hij had daar toch ook wel weer een goeie punchline in zijn mail.
Deels meteen met de neus op de feiten drukt.
Ja, het is nooit niet zwart-wit natuurlijk.
Moet je per sé reizen om wijzer te worden.
Ik bedoel maar, verdiep je even in het verzameld werk van Plato
aangevuld met wat werken van Nietzsche en Camus
en ook wat Oosterse filosofie.
Neem Lao Tzu en recentertik Nhat Hanh.
En dan kan je verzekeren dat je wijzer zal worden
en misschien tot dezelfde conclusies komt als Zitta.
Dan zijn we rond, he, Marianne.
Dat is een brief van z'n slecht.
Ja, het was een greep uit alle reacties.
We hebben er nog heel veel meer gekregen
en ook een aantal verhalen binnengekomen van mensen

die je graag wilde vertellen over wat zij meemaken
of hun leven enkele ontroerende, grote en kleine gebeurtenissen.
Dus voilà, eigenlijk is er toch nog veel om over te vertellen.

Ja, en ook thema's, he.

Mensen die andere thema's aandragen,
bijvoorbeeld iemand die je voor kinderloosheid graag is
zou willen komen praten.

In elk geval uit het hart blijft sowieso bestaan.

Er is ook nog altijd de blog.

Dus onze mailbox blijft open.

En voilà, melons, laat ons iets weten.

We blijven er naar uitkijken.

Uit het hart, uit het standaard.be.

Dan resten we ons nog één ding en lieve.

Chocolate hartje.

Eten.

De luisteraars, de luisteraars.

Heel hartelijk bedanken.

Daarna chocolate hartjes eten.

Dus voilà, heel erg bedankt om te luisteren.

Daar.

Tot ziens.

Tot ziens.